

ВСТУПНЕ СЛОВО

Пустеля ... Безлюдне, *пусте* місце, де шалені вітри та одноманітні краєвиди лише підкреслюють велич порожнього простору. Людина інстинктивно уникає цих місць, горнеться до гурту собі подібних, до затишних осель, до того, що називаємо цивілізацією.

Однак надходить мить утоми й гіркого розчарування. Безладний гамір юрби все більше заважає почути мову власного сумління, голос душі. І тоді поклик пустелі зрушує з місця й веде туди, де можна перепочити від гамірливого гурту, де велична мовчанка довкілля стає тлом для переоцінки цінностей, для самоаналізу, для віднайдення Бога.

Людина потребує повернення до джерел своїх проблем, щоб виявити хвилини слабкості, трагічні ситуації блукань, помилкових рішень, миті самовпевненого протистояння волі Провидіння. Вихід з-під влади гріха вимагає пошуку його коренів і звільнення від них власної душі — болісної операції, котру так важко здійснити посеред світських клопотів.

А повернення спрямовує нас до первісної цілковитої порожнечі. До вихідного пункту космогонії. Коли “земля була пуста та порожня, і темрява *була* над безоднею, і Дух Божий ширяв над поверхнею води” (Бут. 1: 2).

Пустеля обертається місцем віднайдення спокою й рівноваги. Там після нескінченних ночей напруженого чужання розлягається очікуваний голос: “Хай станеться світло!” (Бут. 1: 3). І осяйний блиск переображеної Божою присутністю людської істоти стає відчутним не лише для неї, а й для цілого загалу здивованого світу, котрий виявляє в очищеному пустелею подвижникові сенс євангельських

слів: “Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя” (Ін. 8: 12).

У безлюдній, дикій пустелі, відкритій як місце самотньої молитви й чування, де кожна краплина води виглядає найвищою коштовністю, сяйво праведника стає невичерпним джерелом *живої води* Божої правди, про котру Христос говорив самарянці: “А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне” (Ін. 4: 14).

І все — там, у пустелі, серед самотньої молитви й чування.

Де Дух Божий говорить до нас
серед *землі пустої та порожньої*.